

stitutioner, jf. bekendtgørelse nr. 1186 af 23. december 1993, blive videreført.

Hvis der samtidig modtages andre ydelser, der skal betales for, fastsættes denne del af betalingen efter forslagets §§ 80 og 81, jf. bemærkningerne her-til.

Betalingsreglerne vil blive fastsat, så de i videst muligt omfang svarer til, hvad der gælder for ældreboliger efter Boligministeriets regler. Det samme gælder de betalingsregler, der i medfør af forslagets § 137, stk. 1, vil blive fastsat for de eksisterende plejehjem og beskyttede boliger.

For de personer, der under midlertidigt ophold i sociale boformer ikke opretholder egen bolig samtidig, og dermed ikke har boligudgifter, vil der blive mulighed for at kræve betaling for botilbudet.

For så vidt angår midlertidige ophold efter § 91, stk. 1, nr. 2, forventes reglerne om betaling for opholdet videreført (dvs. de regler, som med udgangspunkt i udbetaling af pension og kontanthjælp under opholdet forventes fastsat). Dette indebærer en ændring for kvinder på svangre- og mødrethjem, hvor opholdet i dag er gratis.

For så vidt angår botilbud efter § 92 forudsættes de bestående regler i bistandslovens § 110 videreført, hvorefter amtskommunen fastsætter taksten for betaling, og hvorefter der i princippet betales fra første dag, men således at der i særlige tilfælde kan dispenseres fra betalingen.

Til § 94

Efter bestemmelsen er boformer, der ydes af kommuner eller amtskommuner efter forslaget ikke omfattet af lejelovgivningen. Dette svarer til de regler i bistandsloven, som bestemmelserne i dette kapitel erstatter.

Lejelovgivningens regler finder ikke anvendelse for ophold i institutioner m.v. efter bistandslovens §§ 66, 96, 101, 105 og 112, da der er tale om ophold, som tilbydes af de sociale myndigheder med sigte på senere flytning til mere egnet bolig. Lejelovens ufravigelige regler om bl.a. opsigelse er således ikke forenelige med dette formål. Dette udelukker imidlertid ikke, at der – afhængig af de konkrete omstændigheder – indgås aftale om opholdet, vilkårene herfor, fraflytning m.v.

For så vidt angår længerevarende tilbud i kommunalt regi, svarende til de tilbud, der i dag ydes efter bistandslovens §§ 68 og 68b forudsættes det i forslaget, at boligdelen af disse tilbud reguleres efter boliglovgivningen, herunder lejelovgivningen, hvilket allerede i dag er et almindeligt anerkendt princip.

Til afsnit IV

Hjælpe midler m.v.

Til kapitel 19

Hjælpe midler, boligindretning og befordring

Indledende bemærkninger

Bestemmelserne i kapitlet afløser bistandslovens kapitel 13 om hjælpemidler m.v. Bestemmelserne vedrører både børn og voksne, og ydelserne kan tildeles såvel pensionister som ikke-pensionister.

Til § 95

Forslaget afløser bistandslovens § 58 og bygger på anbefalinger fra Udvalget om hjælpemidler og andre handicapkompenserende ydelser (Kompensationsudvalget). Disse fremgår af udvalgets rapport om hjælpemidler, afgivet i januar 1996. Desuden er lov nr. 497 af 12. juni 1996 om ændring af lov om social bistand (støtte til særligt personlige hjælpemidler) indarbejdet i lovforslaget. Lovændringen blev gennemført på baggrund af beretning nr. 4 af 15. maj 1996 fra Folketingets Socialudvalg om brugernes fri leverandørvalg ved anskaffelse af særligt personlige hjælpemidler.

I overensstemmelse med Kompensationsudvalgets anbefalinger skelnes i lovforslaget mellem egentlige hjælpemidler og forbrugsgoder. Forslaget vedrører således kun egentlige hjælpemidler, dvs. produkter der alene er fremstillet med henblik på at hjælpe et specifikt handicap. Forbrugsgoder med en handicapkompenserende funktion er omhandlet i lovforslagets § 96.

For at præcisere at det er funktionsevnekriteriet, der anvendes ved bevilling af hjælpemidler, foreslås dette kriterium formuleret direkte i loven og ikke som hidtil alene i en bekendtgørelse (bekendtgørelse nr. 303 af 10. juni 1988 om ydelse af hjælpemidler). Der er således ikke tilsigtet nogen ændring i den personkreds, der kan modtage støtte til hjælpemidler.

Der er heller ikke tilsigtet ændringer i de nuværende tildelingskriterier.

Efter forslaget er det som hidtil kommunen, der har forpligtelsen til at yde støtte til hjælpemidler. Dog foreslås det i stk. 2, at ansvaret for bevilling af støtte til optiske synshjælpemidler, arm- og benproteser, høreapparater samt særlige informationsteknologiske hjælpemidler placeres hos amtskommunen. Baggrunden for forslaget, der bygger på Kompensationsudvalgets anbefalinger, er, at der er tale om hjælpemiddelområder, der forudsætter en særlig ekspertise, som enten allerede findes eller mest hensigtsmæssigt kan opbygges i amtskommunalt regi.